

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

HOLDFÉNYCSÍNY

Delfin
KÖNYVEK

Eve egyáltalán nem örül, hogy a szüleivel a szünet kellős közepén egy macskapanzió üzemeltetését kell felügyelniük. De amikor megjelenik egy homokszínű kiscica, azonnal rádöbben, hogy ő nem olyan, mint a többi macska. Eve gyorsan ráébred, hogy nagyon különleges kalandban lesz része.

„Milyen jó lenne, ha az én életembe is betoppanna egy varázslatos cica!” **Gréta**

„Alig vártam, hogy olvassuk Láng legújabb történetét, mindig szurkolok neki, hogy ne essen baja!” **Áron**

„Imádom a cicás meséket, és ez különösen izgalmas volt! A macskapanzió és a titokzatos kiscica együtt szuper kaland.” **Csenge**

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

HOLDFÉNYCSÍNY

— részlet —

★ 1. fejezet ★

Eve Dawson szomorúan nézett ki a kocsijukból, ahogy a szülei felálltak a feljáróra. Fából készült felirat hirdette a kapunál: *Ross Cicapanzió. Egész évben nyitva.* Egy kosárnyi vidám, lila és sárga árvácska lógott a felirat alatt.

– Itt is volnánk, pontosan időben – felelte boldogan Mrs. Dawson az órájára pillantva. – Sally megkért valakit, hogy hozza el nekünk a kulcsot.

De talán elveszítette, és egyenesen mehetünk is haza, gondolta Eve, ahogy kiszállt a kocsijukból. A kislány összefonta a karját maga előtt, ahogy felnézett a szürke kőházra.

Mr. Dawson mellé ért, és átkarolta a vállát.

– Fel a fejvel, édeském! Csak egy pár nappól van szó, amíg Sally nincs itthon. Talán még jól is fogod érezni magad.

– Ja, persze! Mert mennyire jó egész nap bűdös macskaalmot takarítani! Pont így szerettem volna eltölteni a tavaszi szünetet – motyogta Eve.

Nagy nehezen beleegyezett abba, hogy segít az anyukájának és az apukájának a macskapanzióban, de csak azért, mert nagyon kedvelte a tulajdonosát, Sally Rosst. Sally az anyukája egy régi osztálytársa volt, aki sosem feledkezett meg Eve születésnapjáról, és mindig szuper karácsonyi ajándékokat küldött a postán. De Eve másra sem tudott gondolni, csak a saját osztálytársaira, akik nélküle szórakoznak majd a szünetben. Bár közelebb lett volna a macskapanzió az otthonához!

Az út másik oldalán kinyílt egy házikó ajtaja, ahonnan egy fiatal nő, egy kislány és egy kisfiú léptek ki. A nő integetett nekik, mire átmentek az út túlsó felére.

– Sziasztok! Jo Hinds vagyok, én szoktam Sallynek segíteni – csicseregte a nő. – Itt lennének a kulcsok. Beengedlek, és körbevezetlek titeket. Ő a lányom, Alison, és a fiam, Darren.

– Örvendünk! – mondta Mr. and Mrs. Dawson.

Darren Eve-re mosolygott, és végigmérte csillogó kék szemével. Hullámos szőke haja volt, és aranyos arca, a kezében pedig egy élénkvoros tűzoltóautót szorongatott. Eve is viszonzta az apró fiú mosolyát, aki nagyjából négyévesnek tűnt.

Alison viszont magas volt, hosszú barna hajjal, és úgy tizenkettőnek nézett ki. Szép arca volt, de elég mogorván pillantott Eve-re.

– Mi a neved? – kérdezte hirtelen.

– Eve – felelte mosolyogva. – Örülök, hogy... – kezdett bele, de az idősebb lány máris hátat fordított neki.

Alison mélyen a farmerja zsebébe dugta a kezét, és elindult az anyukája után, aki épp beengedte Eve szüleit az oldalsó kapun.

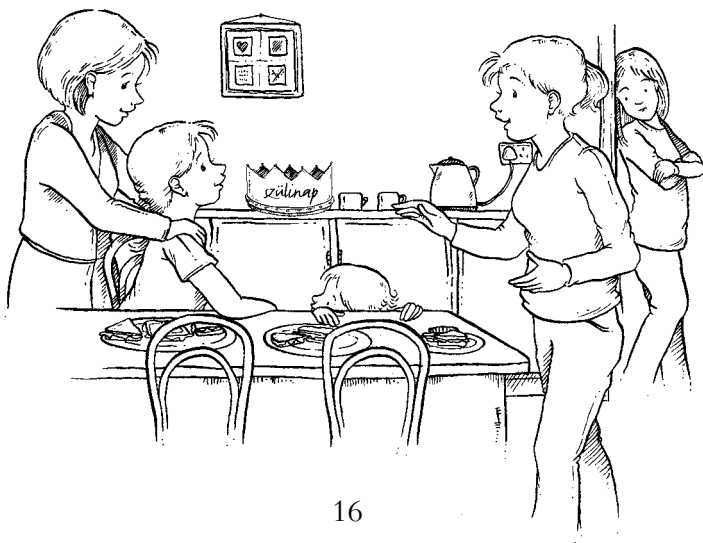
Eve csak nézte az idősebb lányt, és teljesen ledöbbsent a bárdolatlanságán, de aztán vállat vont, és követte. A ház hátuljában egy

hatalmas L-alakú bővítményt pillantottak meg, ami szinte az egész kertet elfoglalta. A közelben volt egy kisebb veranda székekkel és asztalokkal. A kerítés előtt kaspókban virágok sorakoztak. A halk motozásból ítélve Eve úgy gondolta, hogy a macskák a kerítés mögött lakhatnak.

– Felteszek vizet a teához – mondta Jo, amint beértek a modern konyhába. – Készítettem pár szendvicset is nektek. Ebédelhetünk, ha mindent megnéztünk.

Mrs. Dawson elmosolyodott.

– Köszönjük, Jo. Nagyon kedves tőled.

Amíg a szülei Jóval beszélgettek, Eve átment a folyosóra, aztán pedig a nappaliba, ami nagyon otthonosnak tűnt a piros szőnyegekkel és a sok könyvespolccal a falon. Két kanapé és egy színes szőnyeg helyezkedett el a hatalmas kőkandalló előtt, ami felett fényes lópatkók lógtak.

Valaki mögé lépett.

– Nem is rossz, mi? Már ha bírod a könyvek látványát.

Alison átszelte a helyiséget, eldobta magát az egyik kanapén a hátára fekve, majd kilógatta a lábát a karfán.

– Én szeretek olvasni – szólalt meg Eve.

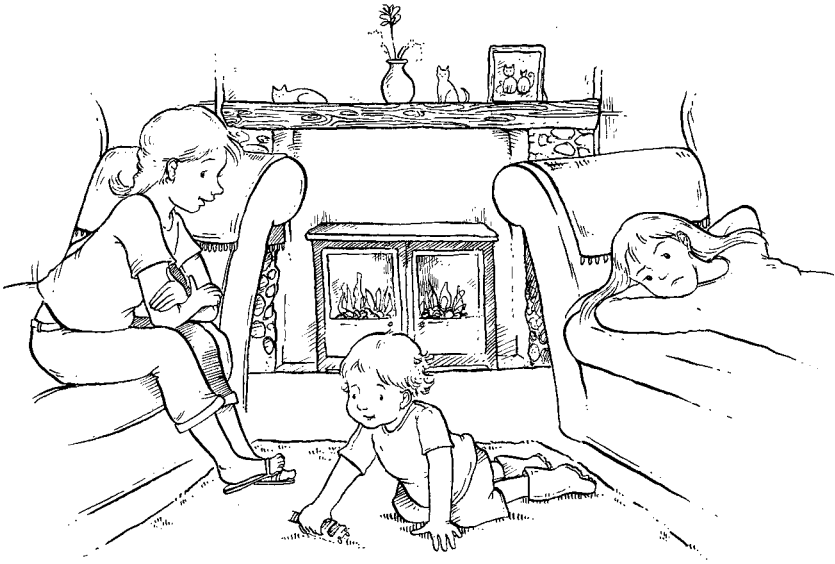
– Ja, nem annyira gáz, ha nincs mit csinálni – felelte Alison.

– Hol vagy, Alison? Várj meg! – szólt valaki.

Darren rohant be a szobába, majd lefeküdt a szőnyegre, és tologatni kezdte a játék tűzoltóautóját.

– Brrummm, brrummm! – mondta hangosan, mire Eve elmosolyodott.

– Darren nagyon cuki.

– Csak azért mondd, mert nem ismered – motyogta Alison.

Ekkor Jo dugta be a fejét az ajtón.

– Megmutatom Dawsonéknak, hogy mi merre van az irodában. Közben nem kíséred fel Eve-et a szobájába, Alison? És figyeljetek Darrenre is, kérlek!

– Ha muszáj – forgatta a szemét Alison. Ahogy az anyukája kiment, gyorsan felugrott a kanapéről, aztán ránézett Darrenre, aki teljesen elmerült a játékban. – Gyere gyorsan! Itt hagyjuk – suttogetta Eve-nek.

– Biztos vagy benne... – habozott Eve.

– Igen, nagyon is! Siess! – Alison megragadta a kezét, majd a folyosóra húzta.

Eve nevetett, ahogy felrohantak a lépcsőn. Alison magával rángatta Eve-et a szobába, és becsukta maguk mögött az ajtót.

– Az a kis béna itt nem talál meg – mondta vigyorogva.

Eve kissé rosszul érezte magát, hogy így elbújnak Darren elől, de nem akart semmit sem mondani, mert úgy érezte, azzal csak felidegesítené Alisont, aki most mintha bárátkozni akart volna vele. Eve körbenézett a szobában, ahol sárgára mázolták a falakat, és a függönyök és az ágynemű is vidám sárga-fehér csíkosan tündökölt. A helyiség nap-

fényben fürdött. Az ablakból rálátott a kinti kifutókra a verandán.

– Nagyon jó szoba. Innen látni a cicák lakhelyét is! – mondta Eve izgatottan.

– Örülök, hogy tetszik. Anya és én tegnap kitakarítottuk az egész házat. Én porszívóztam teljesen egyedül! Darren meg csak játszott, ahogy szokott. Neki soha semmit sem kell csinálnia.

Eve arra gondolt, hogy Darren még azért elég kicsi ahhoz, hogy bármilyen házimunkát is végezzen, de inkább csendben maradt.

– Anyukád minden nap átjön? – kérdezte.

– Általában nem, de amíg itt vagytok, meg fog titeket látogatni – húzta el a száját Alison. – Segíteni fog a macskák etetésében is, meg ilyesmi. Ezért segítettem neki. Nagyon gáz. Sose mehetek el a barátaimhoz.

– Ezzel én is így vagyok – sóhajtotta Eve.

– Folyamatosan az otthoni barátaimra gon-

dolok. De mi lenne, ha elmennénk *mi ketten* pizzázni, vagy megnéznénk egy filmet?

Alison a szemét forgatta.

– Ha ennyire egyedül érzed magad... Én azért nem vagyok annyira elkeseredett, hogy kisebbekkel lógjak.

– Ha nem akarsz, nem kell! – Eve érezte, hogy felforrósodik az arca a dühtől. Ki nem állhatta, hogy mindig elpirul, ha mérges vagy szégyelli magát. Úgy tűnt, teljes időpocsékolás Alisonnal barátkozni. Gyorsan sarkon fordult. – Megnézem, mit csinál anya és apa!

Alison is felállt, de csak nézte őt.

– Nem úgy értettem... – kezdett bele.

– Hagyd csak! – szólt hátra Eve a válla felett, és elindult lefelé.

A konyhában Eve meglátta, hogy a macskapanzió irodájának ajtaja már nyitva áll. Az anyukája a számítógépnél ült, miközben Jo magyarázta, mire is kell figyelni. Az apukája is ott ácsorgott, de csak nézett maga elé.

Mr. Dawson rákacsintott Eve-re, ahogy belépett, és együttérzően mosolygott rá. Az apukája annyira nem értett a számítógépekhez!

– Jó a szobád? – kérdezte. – Jól kijöttök Alisonnal?

– Jól – felelte Eve, de még mindig a visszautasításra gondolt. – Nagyon tetszik a szobám. És ott mi van?

– Egy tároló. Nézd csak meg! Ez vezet a macskák lakhelyéhez – vigyorodott el

Mr. Dawson. – Szerintem jót is fog tenni, ha találkozol a cicákkal, mert olyan szomorú voltál idefelé jövet.

– Apa-a! Már nem vagyok kisgyerek. Nemsokára tizenegy leszek. És nekem egy még jobb ötletem van! Mi lenne, ha lenne egy saját kiscicám?

Az apukája felnevetett.

– Ügyes húzás! Mi ez, zsarolás? – piszkálódott.

– Lehet – nevetett fel Eve, és oldalba bökte az apukáját, aki mindig fel tudta vidítani. És egy nap majd *lesz* cicája. Csak kicsit tovább kell próbálkoznia.

Átment a tárolón, és végül kiért a dróthálós macskalakhelyek sorához. Mindannyiuknak volt belső alvóhelyük és melegítőlámpájuk a hidegebb napokra. Az egyik ketrecben egy sziámi tekeredett kiflibe az ágyán. A másikban egy cirmos és egy vörös cica játszottak valamivel.

Eve a szeme sarkában hirtelen éles fehér fényt pillantott meg. Megfordulva látta, hogy egy üres kifutó felragyog a többi között.

A homlokát ráncolta. Hát ez meg mi lehet? Kíváncsian közelebb lépett.

– Ó! – Hirtelen a lélegzete is elakadt.

A betonpadlón egy csodálatos, apró, hosszú szőrű, homokszínű cica húzta össze magát. Óriási smaragdzöld szemmel nézett fel Eve-re. A bundája és bajusza pedig mintha ezernyi csillámtól ragyogott volna.

Eve pislogott, és még egy lépéssel közelebb ment. A ragyogás eltűnt, a helyén csak a homokszínű cicus maradt. Eve a fejét rázta, hiszen biztos csak képzelődött. Lehet, hogy elfáradt a hosszú utazásban.

Előrehajolt, hogy megsimogassa a cicát.

– Szia, hát te meg honnan jöttél? Hogy kerültél hirtelen ide?

A kiscica apró teste megremegett, aztán felült, és egyenesen Eve-re nézett. Hatalmas zöld szemében rettegés csillant.

– Messziről jöttem, és keresnek az ellenségeim. El tudnál rejteni, kérlek? – nyávogta.